

Тема номера: Нелюбі почуття

РЕДАКЦІЯ VERBUM

18 ВЕРЕСНЯ 2019

Шановні читачі! Кожен із нас іноді переживає прикрі почуття, з якими не так уже й просто впоратися. На нас падають гнів, страх, смуток – чи то ми падаємо в них, ризикуючи потонути. Новий номер «Вербуму» присвячений проблемі таких незатишних емоцій, від яких хотілося б утекти якомога далі. Почуття є в кожного, незалежно від віри, і, щоб забезпечити підґрунтя для плідного діалогу, ми спробували поглянути на цю тему з різних ракурсів.

Джерело: Ioana Palamar, Portraitsa

Отець Кшиштоф Гживоч, душпастир із багаторічним досвідом, пише про відчуття крихкості й пустки. Наше буття – скінченне й нетривке, воно схоже на скло, яке можна розбити одним ударом. А проте в ньому є щось, що надає цій крихкості більшого сенсу: любов самого Бога. «Кожен із нас носить у собі повноту суцього, але шукати її треба не в голові, не в почуттях, не у волоссі. Ми не знайдемо там повноти, нічого не знайдемо, один порох. Як не знайдемо в фарбі зі стін храму повноти світла. Повнота світла – у вітражах, але походить вона не з фарби. Вона приходить іззовні, хоча світло перебуває у вітражі, наповнює його. Так і з людиною та любов'ю її Творця: “любов Бога влита в серця наші”, у наше крихке існування».

Юлія Крістева, пишучи про меланхолію, підходить до проблеми пустки й втрати з психоаналітичного боку. Вона запитує про те, «звідки відкривається ця безодня печалі, цей незбагнений біль, який часом поглинає нас, зазвичай надовго, аж доки ми не втратимо смак кожного слова, кожної дії, самого життя», і вказує на шлях, яким можна прямувати до подолання меланхолійного стану. На думку дослідниці, подолати порожнечу допомагає краса, утілена в культурі: «краса може свідчити про того, хто спромігся знайти царський шлях, яким людина перевершує біль розлуки: шлях мови, наданої стражданню, аж до плачу, музики, тиші та сміху».

Психотерапевти Галина Качур та Ілля Сушенцев пишуть про цінність прикрих почуттів. Гніву, смутку та страху не треба будь-якою ціною виганяти зі свого життя: вони є в нас, бо вони нам потрібні, щоб реагувати на небезпеки, кризи й негаразди. «Наші емоції – це наслідок нейрофізіологічних процесів. Почуття просто є в нашому організмі. Оцінку їм даємо ми, орієнтуючись на особисті й культурні особливості. Емоції – частина людської біології, тому переживати й висловлювати їх абсолютно нормально». Проблема виникає тоді, коли ми всіма силами намагаємося пригнітити в собі те, що нам або суспільству здається некомфортним.

Отець Микола Лучок ОР, душпастир молоді та консультант із психотерапії, у розмові з «Вербумом» розповідає, чим людині, яка переживає незатишні почуття, може зарадити душпастир, а чим – психотерапевт. «Буває, що психотерапевти, скеровують людей до священників, якщо розуміють, що ситуація пацієнта цього потребує; так само і я, – пояснює отець, – іноді раджу піти до психотерапевта, якщо бачу, що потрібна його допомога. Тоді ці дві сфери гармонійно доповнюються. Між духовним і душевним необхідно будувати мости, щоб не було антагоністичного підходу, за якого душпастир може казати, що психотерапія не потрібна, а психотерапевт – окреслювати душпастирство як прояв хвороби».

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in
/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php on line **284**